

# Kaap Moord



Als 75 jaar na de Georgische opstand  
opnieuw slachtoffers vallen op Texel...

# Kaap Moord

Peter van Beek



*En naar het eiland Texel, naar het eiland Texel  
Reikt steeds mijn diep droevig hart.*

Makvala Mrevlishvili, waarschijnlijk gepubliceerd in 1958

QV Uitgeverij  
Postbus 1027  
6501 BA Nijmegen  
The Netherlands  
Tel: 0031 (0)24-3243653  
Website: [www.qvuitgeverij.nl](http://www.qvuitgeverij.nl)  
E-mail: [info@qvuitgeverij.nl](mailto:info@qvuitgeverij.nl)

1<sup>e</sup> druk april 2020 – Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Anima communicatie & vormgeving  
Foto's: Jan Peter Mulder (cover) en Birgit de Roij (foto auteur)  
Druk: Hendrix de Meesterdrukkers, Peer  
ISBN 9789492435200  
NUR 332

[www.texelsethriller.nl](http://www.texelsethriller.nl)

© Peter van Beek/ QV Uitgeverij, 2020 – Kaap Moord

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.







## 6 APRIL 2020

# Jullie gaan hier nú weg

'*Hier muss es sein.*' De oude man keek naar de ingang van de Georgische begraafplaats op Texel. Het hek stond open.

'Opa, weet je zeker dat je wilt gaan kijken?' De vrouw tikte even op de arm van de man. Ze had twee horizontale rimpels in haar voorhoofd, alsof ze verbaasd was.

'Daar hebben we het vaker over gehad. Met je moeder had ik ook altijd die discussie. Ze wilde nooit met mij naar deze begraafplaats. Ik wil nu eindelijk weleens zien waar die muiters begraven liggen.' De man klikte een paraplu open en hield die boven zijn hoofd. 'Jana, *komm.*'

De vrouw droeg een jas van een ouderwets, geel regenpak en trok de capuchon over haar hoofd. Ze had kort haar. De regen stroomde over de regenjas en vormde donkere plekken op haar spijkerbroek. Ze haalde haar schouders op. '*Ich komme.*' Ze liep achter haar grootvader aan en stapte in een plas. Het water drong onmiddellijk door haar sneakers heen. '*Scheiße, es regnet hier immer.*'

De begraafplaats was goed onderhouden en de rozen die op de graven van de Georgiërs waren geplant, stonden in de knop. Het waren massagraven, in twaalf lange rijen, zonder namen. Alleen voor Loladze, de leider van de Georgiërs, was een individueel graf. Hij werd in 1945 doodgeschoten, in de buurt van boerderij Plasendaal, op Eiereiland. De Duitsers wisten in eerste instantie niet dat hij het was en hebben nog lang doorgezocht naar de leider van de miterij.

De Loladze verdiende het om *erschossen zu werden*, dacht de man. Zijn hand klemde om het handvat van de paraplu. Zijn andere hand balde hij tot een trillende vuist. De regen kletterde op zijn paraplu die de kleuren van de Duitse vlag had.

Er waren geen andere bezoekers. Op internet had hij gelezen dat de Duitse toeristen er goed aan zouden doen de begraafplaats te bezoeken, 'om te beseffen dat de Duitsers meer dan 500 Georgiërs op Texel hadden gedood, velen op een mensonterende manier.'

De man haalde zijn neus op. Alsof de Georgiërs zulke lieverdjes waren, dacht hij. In één nacht hadden ze 450 Wehrmachtsoldaten vermoord, de meeste met een mes of een bajonet. Een verschrikkelijk bloedbad. En dat uit eigenbelang. De Georgiërs waren ingelijfd in het Duitse leger en wisten dat Stalin hen na terugkeer naar hun land gevangen zou nemen en in kampen zou opsluiten of zelfs zou laten executeren. Ze waren immers in vreemde krijgsdienst getreden. De muiterij was hun enige kans om na de oorlog gerehabiliteerd te worden. Stalin had de overlevenden allemaal moeten laten ophangen wegens oorlogsmisdaden. Dan had die Georgische dictator toch nog iets goed gedaan in zijn leven.

'Opa, waarom sta je stil? We moeten verder.' Brunwasser keek op haar horloge. Het was 10.02 uur.

Grootvader en kleindochter schuifelden langs de graven en lazen de Nederlandse tekst op de gedenkplaat.

'Sovjetsoldaten staat erop geschreven.' De oudere man spuugde een klodder speeksel op grond.' Vuile muiters, dat waren het! Het waren soldaten van het 822<sup>ste</sup> bataljon, een Dúits bataljon. Geen Sovjets. Dat is geschiedvervalsing. Die gedenkplaat zou weggehaald moeten worden!

'Opa, maak je niet zo kwaad. Het is 75 jaar geleden!' De jonge vrouw pakte de hand van haar opa.

'*Mein Vater war auch dabei.* Hij overleefde de slachtpartij. Anders waren jij en ik hier überhaupt niet geweest.'

De jonge vrouw zag dat een man de begraafplaats op liep. 'Opa, een man. Hij heeft een fles in zijn hand.'

'Een fles? Dat moet een Georgiër zijn. Die komen hier regelmatig om hun landgenoten te eren en dan drinken ze een borrel.'

'Kunnen we niet beter weggaan?'

'*Bestimmt nicht.*'

'Misschien vindt hij het ongepast dat wij hier zijn. Jij bent een Duits officier.'